Пролетаріи всѣхъ странъ, соединяйтесь!
КАВКАЗСКІЙ СОЮЗЪ РОССІЙ. СОЦ.-ДЕМ. РАБОЧЕЙ ПАРТІИ.

Ко всѣмъ Кавказскимъ рабочимъ.

ЧТО ВЫЯСНИЛОСЬ?

Товарищи! Всего нѣсколько мѣсяцевъ прошло съ тѣхъ поръ, какъ возникли въ Россіи „новыя вѣянія". То было время „откровеній свыше", когда пресвятый Святополкъ-Мирскій объявилъ о „довѣріи" къ „обществу". Этого именно и ждали либералы. У нихъ моментально развязался языкъ,—и пошли разные банкеты, вечера, петиціи и т. п. „Мы соль земли—такъ подайте намъ христа ради немножечко свободы", просили они царя; кое-гдѣ чиркнули револьверы „соціалъ-революціонеровъ", —и заговорили люди о наступленіи „весны". Царь смотрѣлъ на все это и смѣялся... Но все имѣетъ конецъ. Надоѣла царю „нескончаемая шумиха" либераловъ, и онъ строго прикрикнулъ: цыцъ! кончайте шутки, будетъ вамъ галдѣть! И они, бѣдненькіе, притихнувъ, попрятались по угламъ. Этимъ кончилась „революція" либераловъ. А пролетаріатъ молчалъ, какъ бы въ глубокомъ раздуміи. Тол ко „неугомонный" Баку не „унимался". Но что значитъ Баку въ сравненіи со всей Россіей? Его голосъ придавалъ еще больше таинственности молчанію пролетаріата. Въ воздухѣ царила „тяжелая тишина". Всѣ ждали чего-то... Въ это именно время грянуло петербургское возстаніе. Пролетаріатъ возсталъ. Триста тысячъ пролетаріевъ требовали „человѣческихъ правъ". „Свобода или смерть"!—таковъ былъ лозунгъ возставшихъ петербуржцевъ. За ними пошли Москва, Рига, Вильно, Варшава, Одесса, Кавказъ,—и Россія превратилась въ арену возстанія. Столкнулись царь и пролетаріатъ. Тутъ то и отступило царское правительство. На его окрикъ, на его пули, россійскій пролетаріатъ отвѣтилъ устрашающимъ боевымъ крикомъ,—и дрогнуло царское правительство. Оно сразу-же понизило тонъ и начало болтать о какихъ то коммисіяхъ,—выберите де людей и пошлите ко мнѣ побесѣдовать о вашихъ нуждахъ, я радъ удовлетворить васъ и т. д. Оно издало даже „прокламацію", гдѣ умоляетъ пролетаріатъ сжалиться надъ нимъ и не „бунтоваться"! Что все это значитъ? А то, что пролетаріатъ—сила, что въ пролетаріатѣ царское правительство видитъ самаго страшнаго, самаго безпощаднаго врага, своего могильщика; что тотъ самый народъ, въ которомъ оно стрѣляло, будетъ вершать судьбы русской революціи. Пролетаріатъ—вотъ то ядро, которое сплотитъ вокругъ себя всѣхъ недовольныхъ нынѣшними порядками и поведетъ ихъ на штурмъ царизма. Переберите факты послѣднихъ мѣсяцевъ, посмотрите съ какимъ благоговѣніемъ смотрятъ на пролетаріатъ волнующіеся крестьяне Южной Россіи, Поволжья, Грузіи, Мингреліи, Имеретіи, Карталиніи, Кахетіи, Кизикіи, прислушайтесь, съ какимъ увлеченіемъ повторяютъ они лозунги пролетаріата: долой царское правительство, да здравствуетъ народное правительство!—и вы поймете, что знаменосцемъ революціи, ея основнымъ ядромъ является именно пролетаріатъ.

Да, товарищи,—ПРЕДВОДИТЕЛЕМЪ РЕВОЛЮЦІИ ЯВЛЯЕТСЯ ПРОЛЕТАРІАТЪ—вотъ, прежде всего, что выяснилось изъ событій послѣднихъ трехъ мѣсяцевъ.

И что-же? Видно-ли въ пролетаріатѣ стремленіе къ революціи, жгучее желаніе ниспроверженія царскаго правительства? Думаетъ-ли онъ использовать всю свою мощь? Справимся съ фактами. Стоило только раздаться сигналу изъ Петербурга, стоило подняться тамъ революціонному знамени,—чтобы весь россійскій пролетаріатъ: русскій, полякъ, еврей, грузинъ, армянинъ, татаринъ, грекъ и т. д.—всѣ, какъ-бы условившись, отозвались единодушнымъ братскимъ привѣтомъ на призывный кличъ петербургскихъ рабочихъ и бросили смѣлый вызовъ самодержавію. „Насъ не умилостивитъ увеличеніемъ заработной платы, мы требуемъ демократической республики"!—говорили они. Что все это значитъ? А то, что пролетаріатъ не умѣщается въ современныхъ политическихъ пеленкахъ, что онъ задыхается, со всей страстностью стремится онъ къ революціи, что кличъ „смерть или свобода"! несется изъ глубины его души.

Да, товарищи,—ПРОЛЕТАРІАТЪ РВЕТСЯ КЪ РЕВОЛЮЦІИ—вотъ что еще выяснилось изъ послѣдней трехъ мѣсячной борьбы съ царизмомъ.

Но однихъ желаній недостаточно—дѣло въ ихъ осуществленіи. Насколько мы были подготовлены къ встрѣчѣ революціи, удалось-ли намъ

стать на прямой путь осуществленія нашихъ революціонныхъ стремленій?— вотъ въ чемъ вопросъ. Обратимся опять къ фактамъ. Когда петербургскіе товарищи проливали кровь и гибли на баррикадахъ—мы молча продолжали свою будничную работу; а когда, послѣ значительнаго промежутка, мы нарушили наше молчаніе и захотѣли своимъ сочувствіемъ поддержать петербургскихъ товарищей, тѣ уже лежали въ холодныхъ могилахъ, мы не въ одно время пошли на врага, революція застала насъ разбитыми на мелкіе отряды—именно поэтому и удалось правительству сохранить въ себѣ присутствіе духа, безнаказанно пролить моря народной крови. Будь мы организованы въ прочный союзъ, имѣй мы во главѣ твердую единую партію и сдѣлай мы единовременный и повсемѣстный натискъ на врага, дѣло обстояло бы совсѣмъ иначе. Ничего такого у насъ не оказалось, и въ этомъ причина нашей неудачи. А изъ всего этого вытекаетъ, что для осуществленія нашихъ революціонныхъ стремленій, болѣе чѣмъ воздухъ, нужна намъ единая и нераздѣльная партія, способная сплотить насъ вокругъ себя, освѣтить намъ путь и повести на штурмъ самодержавія.

Да, товарищи, ПРОЛЕТАРІАТУ НУЖНА КРѢПКАЯ, ИСТИННО-РУКОВОДЯЩАЯ ПАРТІЯ,— вотъ что еще выяснилось изъ послѣдней трехъ мѣсячной борьбы.

Мы выступили въ разное время, и потому удалось правительству разсѣять насъ. Мы выступили безъ оружія, съ голыми руками, и потому потерпѣли неудачу. „Оружія, о дайте намъ оружія"! кричалъ въ отчаяніи возставшій пролетаріатъ. Видя врага, онъ скрежеталъ зубами, онъ геройски рвался въ бой, но не имѣя оружія, онъ остался побѣжденнымъ въ борьбѣ. А изъ всего этого несомнѣнно вытекаетъ, что намъ первѣе всего необходимо вооружиться и, вооружившись, единовременно выступить противъ врага. Организовать возстаніе—вотъ въ чемъ наша задача, вотъ что должна сдѣлать россійская пролетарская партія. Представьте себѣ такую картину. Положимъ, что въ нѣсколькихъ крупныхъ пунктахъ дѣло возстанія организовано, т. е. у комитетовъ имѣются отдѣльныя группы для работы среди солдатъ; существуютъ „боевыя организаціи"; есть на лицо оружіе, бомбы и т. д.; заведены связи съ батареями, съ арсеналами; есть также связи со служащими государственныхъ банковъ, почтовыхъ, телеграфныхъ учрежденій, комитеты связаны съ массой рабочихъ; кризисъ усиливается и революціонизируетъ рабочихъ... Положимъ, что гдѣ нибудь въ Петербургѣ поднято знамя возстанія, какъ это было 9-го января. Тутъ Партія даетъ сигналы,—и начинается возстаніе. Вооруженный пролетаріатъ, взбудораженный всеобщей стачкой, производитъ нападенія на арсеналы, государственные банки, почту, телеграфъ, желѣзныя дороги; все это происходитъ по возможности одновременно въ названныхъ главныхъ пунктахъ, дабы у правительства не осталось времени для „мѣропріятій". За этими передовыми городами слѣдуютъ остальные города, за ними идутъ деревни... Это и значитъ организовать возстаніе. Если мы до сихъ поръ не старались организовать возстаніе, то теперь, когда пролетаріатъ рвется къ революціи, когда классовые интересы пролетаріата обязываютъ его къ предводительской роли, - пролетарская партія обязана организовать возстаніе и тѣмъ укрѣпить почву пролетарскаго предводительства.

Да, товарищи, ОРГАНИЗОВАТЬ ВОЗСТАНІЕ—ПРЯМОЙ ДОЛГЪ НАШЕЙ ПАРТІИ, вотъ что еще выяснилось изъ трехмѣсячной кровопролитной борьбы.

Только тогда, когда наша партія организуетъ возстаніе и, слѣдовательно, пролетаріатъ на дѣлѣ возметъ въ руки роль руководителя революціи, только тогда мы съумѣемъ извлечь должную пользу отъ разрушенія старыхъ порядковъ, только тогда окажется у насъ въ будущей свободной Россіи твердая почва подъ ногами и съумѣемъ достойнымъ образомъ проложить путь къ „обѣтованной землѣ," называемой соціалистическимъ обществомъ.

Такъ будемъ же укрѣплять Партію, сплотимся вокругъ партійныхъ организацій и будемъ готовиться къ общерусскому возстанію. Когда царское правительство разлагается, наша обязанность строиться въ ряды и готовиться къ организованному штурму царскаго трона!

ДОЛОЙ ЦАРСКОЕ САМОДЕРЖАВІЕ!
ДА ЗДРАВСТВУЕТЪ ДЕМОКРАТИЧЕСКАЯ РЕСПУБЛИКА!
ДА ЗДРАВСТВУЕТЪ ПРОЛЕТАРІАТЪ!
ДА ЗДРАВСТВУЕТЪ ЕДИНАЯ И НЕРАЗДѢЛЬНАЯ РОССІЙСКАЯ СОЦІАЛЬДЕМОКРАТИЧЕСКАЯ РАБОЧАЯ ПАРТІЯ!
ДА ЗДРАВСТВУЕТЪ СОЦІАЛИЗМЪ!

СОЮЗНЫЙ КОМИТЕТЪ.

26 марта 1905 г.

Типографія Союза.

На 2-хъ лист. 2500 экз.

სახელმწიფო რევოლუციის მუზეუმი
МУЗЕЙ РЕВОЛЮЦИИ ГРУЗИИ
Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

კავკასიის ძველი რუსეთის სოციალ-დემოკრატიულ მუშათა პარტიისა.

კავკასიის მუშებს.

რა გამოვიდა?

ამხანაგებო! სულ რამდენიმე თვე იქნება მას მერე, რაც რუსეთს „ახალმა სიომ“ დაბერა. ეს ის დრო იყო, როცა ევრეთ-წოდებულმა სვიატოპოლკ-მირსკიმ „ნდობა“ გამოუცხადა „საზოგადოებას“. სწორეთ ამას უცდიდნენ ლიბერალები. მათ უმალ ენა ამოიდგეს,—და დაიწყო ბანკეტ-ვერერ-პეტიციები. „ჩვენ ვართ მარილნი ქვეყანისა, მაშ ცოტა რამ თავისუფლება გვიწყალობეთო“,—ასე ეუბნებოდნენ ისინი მეფის მთავრობას. აქა-იქ „სოციალ-რევოლიუციონერების“ რევოლვერებმაც დაიტყაცუნეს,—და „ყაყანად ქვეყანა“: „გაზაფხული დგებაო“! მეფე-კი უყურებდა ყველა ამას და ეცინებოდა... მაგრამ ყველაფერს აქვს ბოლო. მოსწყინდა მეფეს ეს „დაუსრულებელი ყაყანი“, მობეზრდა პეტიციების მიღება და სასტაკათ ბძანა: ციც! გეყოფათ ხუმრობა, კმარა რაც იყაყანეთო! ისინიც მიჩუმდნენ და სხვადასხვა მხრიდან ერთმანეთს ასე უგებინეს ლიბერალების „რევოლიუცია“. პროლეტარიატი-კი სდუმდა, ის ღრმა ფიქრებს ეძლეოდა. მხოლოთ ბაქო არ ისვენებდა. მაგრამ რას წარმოადგენს ბაქო მთელ რუსეთთან შედარებით? პირიქით, მისი ხმა უფრო საიდუმლოებრივ ხასიათს აძლევდა რუსეთის პროლეტარიატის სიჩუმეს. ყველა სულგანაბული იყო, ყველა ელოდა რაღასაც... სწორეთ ამ დროს დაიჭუხა პეტერბურგის ოჯახყუდემ და ფეხზე დააყენა პროლეტარიატი. სამასი ათასი პროლეტარი ერთხმით ითხოვდა „ადამიანურ უფლებებს“. „სიკვდილი, ან გამარჯვებაო“! აი რას ამბობდენ ისინი. მათ მიჰყვა მოსკოვი, რიგა, ვილნა, ვარშავა, კოვკასია,—და მთელი რუსეთი ოჯახყუდის მოედნათ გადაიქცა. მეფე და პროლეტარიატი—აი ვინ შეეჯახნენ ერთმანეთს. აქ-კი შეირყა მეფის მთავრობა და უკან დაიხია. მის ბძანებას, მის ტყვიებს გულის დამხეევი ყიჟინით შეხვდა პროლეტარიატი,—და შედრკა მეფის მთავრობა. ის უცებ მოახერხდა, წელში მოტყდა და რაღაც კომისიებზე მოჰყვა ყბედობას: აირჩიეთ კაცები, მოვილაპარაკეთ და—ბრაც ისე უხამესო ვარ—დაგაკმაყოფილებთო. მან „პროკლამაციებიც“-კი გამოსცა, სადაც ის პროლეტარიატს ეხვეწება: ნუ ოჯახყუდები, შემიბრალეთ!... ეს-კი იმასი ნიშნავს, რომ ძალა პროლეტარიატში ყოფილა. ეს-კი იმასი ნიშნავს, რომ მეფის მთავრობის მესაფლავე, მისი თავხარ-დამცემი და მიწასთან გამასწორებელი სწორეთ პროლეტარიატი ყოფილა. პროლეტარიატი—აი ის დედაბოძი, რომლის გარშემოც იკრიბება დღევანდელი რევოლიუციონური ძალები. გადახედეთ ქვეყანას, დაუკვირდით, რა სასოებითა და პატივცემით შეჰყურებს პროლეტარიატს დღევანდელი გლეხ-კაცობა, გურიიდან დაწყებული ჭიხაყამდე, ყური დაუგდეთ, რა გატაცებით იმეორებენ ისინი პროლეტარიატის ძახილს: ძირს მეფის მთავრობა, გაუმარჯოს ხალხის მთავრობასო,—და დაგვერწმუნებით, რომ რევოლიუციის ხელძღვანელი, მისი მედროშე—სწორეთ ის პროლეტარიატი ყოფილა, რომელმაც შიშის ზარი დასცა მეფის მთავრობას.

დიახ, ამხანაგებო, **რევოლიუციის ნამდვილი წინამძღოლი პროლეტარიატი ყოფილა**—აი, ყველაზე პირველათ, რა გამოარკვია ამ ორი-სამი თვის შეჯახ-შემოჯახებამ.

მერე? მიიღო-ცის პროლეტარიატი რევოლიუციისკენ, აქვს თუ არა სურვილი რევოლიუციის მოხდენისა? გადავხედოთ ფაქტებს. საკმარისი იყო სიგნალი პეტერბურგიდან, საკმარისი იყო რევოლიუციის დროშა აეშვებულიყო პეტერბურგში, რომ რუსეთის პროლეტარიატი, რუსი, პოლონელი, ებრაელი, ქართველი, სომეხი, თათარი თუ ბერძენი—ყველა ფეხზე დამდგარიყო და სალამი გაეგზავნა პეტერბურგელი ამხანაგებისთვის. თითქოს პირი შეუკრავთ, თითქოს ერთმანეთისთვის სიტყვა მიუცია თათ—ისე ერთხმათ ადგნენ და ბრძოლა გამოუცხადეს მეფის თვითმპყრობელობას. „ჩვენ ვერ დაგვაკმაყოფილებს ხელფასის მომატება, ჩვენ დემოკრატიული რესპუბლიკისთვის ვიბრძვით და სალამს ვუგზავნით პეტერბურგის გმირებსო“! ეს ამბობდნენ რუსეთის პროლეტარები. ეს-კი იმასი ნიშნავს, რომ პროლეტარიატი ვეღარ ეტევა თვითმპყრობელობის ჩარჩოებში, მას სუნთქვა უჭირს, რომ მას მთელი თავისი სულის ძალებით უნდა რევოლიუციის მოხდენა, რომ ის მხათ არი ფეხზე დადგეს და ვაჟკაცურათ დასჯეროს მტარვალებს: „ძირს მეფის მთავრობაო“!

დიახ, ამხანაგებო, **პროლეტარიატს სწორედ ეს რევოლიუცია**,— აი კიდევ რა გამოარკვია ამ ორი-სამი თვის ბრძოლაში.

მაგრამ, ვინ არ იცის, რომ ცარიელი სურვილები საკმარისი არაა? საჭიროა სურვილების განხორციელებაც. მომზადებული შეგხდით თუ არა რევოლიუციას, შეეძლებით თუ არა ჭეშმარიტ რევოლიუციონური სურვილების განხორციელებას? აი რაშია კითხვა. მოვიგონოთ ფაქტები.

როცა პეტერბურგელი მუშები სისხლსა დვრიდნენ და მბრიკადებზე იბრძოდნენ, ჩვენ აქ ჩვეულებრივათ ვმუშაობდით და ყურსაც არ ვიბერტყავდით. და როცა, კაი ხნის მერე, ჩვენც ხმა ამოვიღეთ და თანაგრძნობა გამოვუცხადეთ პეტერბურგელ ამხანაგებს, ისინი უკვე ცივს სამარეში განისვენებდნენ! ჩვენ სხვა და სხვა დროს გავლაშქრეთ მტერზე. ჩვენ ცალ-ცალკე ჯგუფებათ დაჭყლაცებულები შევხვდით რევოლიუციას და სწორეთ ამიტომ იყო, რომ ასე დაუსჯელათ დაწვრა მთავრობამ ხალხის სისხლი, სწორეთ ამიტომ იყო, რომ ვერ გავაბორკილეთ ჩვენი რევოლიუციონური სურვილები. სულ სხვანაირათ იქნებოდა საქმე, რომ ჩვენ ერთ მაგარ კავშირათ ვყოფილიყავით შეერთებულნი, რომ მაგარი პარტია გვყოლოდა სათავეში და მისი ხელმძღვანელობით ერთსა და იმავე დროს გაგველაშქრა მტერზე. მაგრამ ჩვენ ესეთი არა გვაქვს-და და სწორეთ ამიტომ ვერ მივახწიეთ ჩვენს რევოლიუციონურ მიზანს. ეს-კი იმასა ნიშნავს, რომ ჩვენთვის ჩვენი რევოლიუციონური სურვილების განსახორციელებლათ აუცილებელია, ჰაერზე უსაჭიროესია ერთი და განუყოფელი პარტია, რომელიც თავის გარშემო მოგვიყრის თავს, გზას გაგვინათებს, წინწაგვიძღვება და **ნამდვილ** იერიშს მიგვატანინებს დღევანდელ წესებზე.

დიახ, ამხანაგებო, **პროლეტარიატს ესპირიტება მაგარი, ნამდვილი ხელმძღვანელი პარტია,**— აი კიდევ რა გამოირკვა ამ ორი სამი თვის სისხლის ღვრაში.

ჩვენ ცალ-ცალკე ვიბრძოდით, ჩვენ სხვა-და-სხვა დროს გამოვედით მოედანზე, და ამიტომ შესძლო მტერმა ჩვენი გაფანტვა. ჩვენ არა გვქონდა იარაღი, ჩვენ ცარიელი ხელებით ვიბრძოდით და იმიტომ გამიმარჯვა მტერმა. „იარაღი, იარაღი, ოჰ იარაღი მოგვეცით“!—ბი რას იძახდა გაოფთრებული პროლეტარიატი. ეს ხედმდე თავის მტერს და კბილებს ახრჭილებდა მასზე, ის მამაცურათ ებრძოდა მას, მაგრამ დამარცხებული გამოვიდა ბრძოლიდან, რადგანაც იარაღი არა ჰქონდა მას. ეს-კი იმასა ნიშნავს, რომ ჩვენთვის შეიარაღებაა საჭირო, რომ ჩვენთვის საჭიროა იარაღი ავისხათ და ერთსა და იმავე დროს გამოვიდეთ მოედანზე. **აჯანყების მოწყობა**—აი რაშია ჩვენი მიზანი, აი რას უნდა ცდილობდეს დღეს ჩვენთვის პროლეტარიატის პარტია. წარმოიდგინეთ ასეთი სურათი. ეთქვათ რამდენიმე ადგილას აჯანყების საქმე მოწყობილია, ე. ი. კომიტეტებს ჰყავთ ცალკე ჯგუფები, რომლებიც მხოლოთ სალდათებში მუშაობენ; არის „ბრძოლის ორგანიზაციები“; არის იარაღი, ბომბები და სხვა; არის კავშირი ბატარეებიან და არსენალებთან; არის კავშირი სახელმწიფო ბანკების, ფოშტის, ტელეგრაფის კანცებთან; კომიტეტები ფესვებ-გადგმული მუშა ხალხში; კრიზის-კი ძლიერდება და უკმაყოფილების ტალღებს იწვევს პროლეტარიატში... ეთქვათ სადმე პეტერბურგში ამა თუ იმ მიზეზების გამო აჯანყების დრაშა აფრიალდა, როგორც ეს ცხრა იანვარს მოხდა. აქ პარტია სიგნალებს აძლევს,—და იწყება საერთო აჯანყება. შეიარაღებული პროლეტარიატი, სერთო გაფიცვით აშლელვარებული, ეკუმა არსენალებს, სახელმწიფო ბანკებს, ფოშტას, ტელეგრაფს, რკინის გზებს,—ყველა ეს შეძლებისა დაგვარათ ერთსა და იმავე დროს ხდება, რომ მთავრობის დრო აღარ დარჩეს „ზომების მისაღებათ“; ამ მოწინავე ჭალაქებს უკან გაჰყვება სხვა დაწარჩენი ქალაქები, მათ უკან მიჰყვება სოფლები... აი მაშასა ჰქვიან აჯანყების მოწყობა. ჩვენ დღემდის არა ვქცდილობდით ასე საქმის მოწყობას; მაგრამ დღეს, როცა პროლეტარიატს რევოლიუცია მოსწყურდა, როცა მას შეგნებულათ უნდა ხელმძღვანელობა გაუწიოს რევოლიუციას, როცა მისი კლასიური ინტერესები ბელადობას ავალებს მას,—პროლეტართა პარტიის ვალდებულებაა მოაწყოს აჯანყების საქმე და მით ნიადაგი გაუმაგროს პროლეტარიატის წამდვილ წინამძოლობას.

დიახ, ამხანაგებო, **ჩვენი პარტიის პირდაპირი მოვალეობაა აჯანყება მოაწყოს,**— აი რა გზა გვიჩვენა ამ ორი-სამი თვის ისტორიამ.

მხოლოთ მაშინ, როცა ჩვენი პარტია აჯანყების მოაწყობს და მასასადამე, პროლეტარიატი რევოლიუციის ნამდვილ ხელმძღვანელათ გამოვა, მხოლოთ მაშინ შეგვეძლება რიგიანათ ვისარგებლოთ ძველი წესების დალეწვით, მხოლოდ მაშინ შეგვეძლება ღონიერათ მოვიმაგროთ ფეხი მომავალ თავისუფალ რუსეთში და ღირსეულათ გავიკაფოთ გზა იმ „ალთქმული ქვეყანისაკენ“, რომელსაც სოციალისტური ცხოვრება ეწოდება!..

მაშ გავიმაგროთ პარტია, თავი მოვიყაროთ პარტიული ორგანიზაციების გარშემო და ვემზადებით აჯანყებისთვის. როცა მეფის მთავრობა ინგრევა, ჩვენი ვალია რაზმებით ვეწყობოდეთ და რევოლიუციონური იერიშისთვის ვემზადებოდეთ!

ძირს მეფის თვითმპყრობელობა!

გაუმარჯოს დემოკრატიულ რესპუბლიკას!

გაუმარჯოს პროლეტარიატს!

გაუმარჯოს ერთსა და განუყოფელ რუსეთის სოციალ-დემოკრატიულ მუშათა პარტიას!

გაუმარჯოს სოციალიზმს!

კავშირის კომიტეტი.

26 მარტი 1905 წ.

სტამბა კავშირისა.